

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

1. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 27 kwietnia 2015 roku znak (...) i przyznał wnioskodawczyni M. O. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 9 kwietnia 2015 roku do 19 kwietnia 2015 roku,
2. oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 27 kwietnia 2015 roku znak (...) w pozostałym zakresie,
3. oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. znak (...) w całości.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawczyni M. O. podlegała ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę do 20 grudnia 2014 roku.

Wnioskodawczyni była niezdolna do pracy od dnia 22 grudnia 2014 roku. Zaświadczenia lekarskie wnioskodawcy wystawiane były za okres od 22 grudnia 2014 roku do 8 maja 2015 roku.

W trakcie trwania zwolnienia lekarskiego wystawionego na okres od 10 marca 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku (numer i seria (...)) organ rentowy wyznaczył termin badania wnioskodawczyni przez lekarza orzecznika na dzień 1 kwietnia 2015 (okoliczność bezsporna).

Wnioskodawczyni nie stawiała się na badanie przez Lekarza Orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Wezwanie na badanie wysłano na adres zamieszkania wnioskodawczyni w dniu 11 marca 2015 roku. Wezwanie awizowano po raz pierwszy w dniu 12 marca 2015 roku i po raz drugi w dniu 20 marca 2015 roku. W dniu 27 marca 2015 roku przesyłka jako nie odebrana została zwrócona do organu rentowego w dniu 1 kwietnia 2015 roku.

Wnioskodawczyni była leczona od grudnia 2014 roku z rozpoznaniem zaburzeń lękowych. W okresie do 9 maja 2015 roku orzekano u wnioskodawczyni nieprzerwaną niezdolność do pracy. W dniu 17 kwietnia 2015 roku wystawiono wnioskodawczyni zaświadczenie o odzyskaniu zdolności do pracy od dnia 20 kwietnia 2015 roku. U wnioskodawczyni stosowano leczenie farmakologiczne objawowe: R., P., K.. Na podstawie analizy akt sprawy, dokumentacji medycznej należy stwierdzić, iż wnioskodawczyni była niezdolna do pracy w okresie od 2 kwietnia 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku. Niezdolność do pracy od dnia 9 kwietnia 2015 roku była spowodowana tym samym schorzeniem – zaburzeniami lękowymi. Data powstania niezdolności do pracy objętej zaświadczeniem od dnia 9 kwietnia 2015 roku to 22 grudnia 2014 roku. Podjęcie przez wnioskodawczynię pracy od 21 kwietnia 2015 roku potwierdza, że wnioskodawczyni w tym czasie odzyskała zdolność do pracy. Okres zwolnienia lekarskiego od 22 grudnia 2014 roku był na tyle długi, że pozwalał odzyskać zdolność do pracy. Gdyby przyjąć, że sposób leczenia wnioskodawczyni przy pomocy środków farmakologicznych w postaci R. nie świadczy o niezdolności do pracy wnioskodawczyni, to należałoby zakwestionować cały okres zasiłkowy. Okres zwolnienia lekarskiego był dość długi, co pozwalało odzyskać wnioskodawczyni zdolność do pracy po dłuższym okresie leczenia. Nie musiała zajść żadna szczególna okoliczność powodująca odzyskanie zdolności do pracy.

Wnioskodawczyni w dniu 20 kwietnia 2015 roku w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. złożyła oświadczenie o rezygnacji z zasiłku chorobowego od dnia 20 kwietnia 2015 roku w związku z odzyskaniem zdolności do pracy. Wnioskodawczyni od dnia 21 kwietnia 2015 roku podjęła pracę.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego specjalisty psychiatrii oraz opinii uzupełniającej biegłego. Sąd w pełni uznał wartość dowodową wydanych opinii oraz podzielił – jako przekonywujące – wnioski wypływające z jej treści. W opinii uzupełniającej biegły odniósł się do zastrzeżeń pełnomocnika organu rentowego zgłoszonych do opinii podstawowej. Oddaleniu podlegał wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatrii. Sąd uznał zgłoszony wniosek, jako zmierzający do zwłoki postępowania w rozumieniu art. 217 §3 kpc.

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 k.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 II CR 817/73 nie publ).

Jak podkreśla się także w orzecznictwie o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności medycznej nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem (art. 217 § 3 k.p.c.) – (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach sygn. akt III AUa 811/02 publ.OSA 2003/9/35).

Zdaniem Sądu opinia biegłego psychiatrii jest rzetelna i odnosi się do wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Okoliczność, że opinia biegłego nie ma treści, odpowiadającej stronie nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strony.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie wnioskodawczyni jedynie w części zasługuje na uwzględnienie.

W zakresie odwołania wnioskodawczyni od decyzji z dnia 27 kwietnia 2015 roku znak (...) odmawiającej wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od 2 kwietnia 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku, Sąd podkreślił, iż zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. nr 60 poz. 636 z 1999r. ze zmianami) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Przysługuje on przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby - nie dłużej jednak niż przez 182 dni (art.8 Ustawy). Przy ustalaniu prawa do zasiłków i ich wysokości dowodami stwierdzającymi czasową niezdolność do pracy z powodu choroby (...) są zaświadczenia lekarskie wystawiane na odpowiednim druku, według wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 59 ust. 14. (art.53 ust.1 i art.55 ust.1 ustawy). Prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli, która wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art.59 ust.1 i 2 Ustawy).

Zgodnie z art.59 ust.5 omawianej ustawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysłała do ubezpieczonego, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, wezwanie, w którym określa termin badania przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo przez lekarza konsultanta lub dostarczenia posiadanych wyników badań pomocniczych. Wezwanie zawiera informację o skutkach, o których mowa w ust. 6 i 10. W razie uniemożliwienia badania lub niedostarczenia posiadanych wyników badań w terminie, o którym mowa w ust. 5, zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następującego po tym terminie (art.59 ust.6 ustawy).

Bezspornie wnioskodawczyni nie stawiła się na badanie wyznaczone przez Lekarza Orzecznika ZUS. Wezwanie na badanie wysłano na adres zamieszkania wnioskodawczyni w dniu 11 marca 2015 roku. Wezwanie awizowano po raz

pierwszy w dniu 12 marca 2015 roku i po raz drugi w dniu 20 marca 2015 roku. W dniu 27 marca 2015 roku przesyłka jako nie odebrana została zwrócona do organu rentowego w dniu 1 kwietnia 2015 roku

W myśl art.123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych /Dz.U.2009.205.1585 j.t., ze zm/ w sprawach uregulowanych ustawą stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Ustawodawca regulując kwestię doręczeń w procedurze administracyjnej, przyjął rozwiązania mające na celu uproszczenie i przyspieszenie obrotu korespondencji między organem a stroną. W pierwszej kolejności, ustawodawca obok doręczenia właściwego, dopuścił w procedurze administracyjnej instytucję o charakterze domniemania doręczenia, o których mowa w art. 43 i art. 44 k.p.a. zezwalając na ich zastosowanie w przypadku niemożności doręczenia przesyłki bezpośrednio adresatowi. Doręczenie zastępcze jest instytucją ściśle sformalizowaną i wymaga dla swojej skuteczności spełnienia wszystkich określonych przez prawo wymagań. Zgodnie z art. 44 § 1 pkt 1 kpa w razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 i 43 operator pocztowy w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe przechowuje pismo przez okres 14 dni w swojej placówce pocztowej - w przypadku doręczania pisma przez operatora pocztowego. Zawiadomienie o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni, licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia w miejscu określonym w § 1, umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, jego biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe, bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata (§ 2 art.44 kpa). W przypadku niepodjęcia przesyłki w terminie, o którym mowa w § 2, pozostawia się powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia (§ 3 art.44 kpa). Doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy (§ 4 art.44 kpa).

Sąd podkreślił, iż korespondencja zawierająca wezwanie wnioskodawczyni na badanie lekarskie wyznaczone przez lekarza orzecznika ZUS na dzień 1 kwietnia 2015 roku była awizowana po raz pierwszy w dniu 12 marca 2015 roku i po raz drugi w dniu 20 marca 2015 roku. W dniu 27 marca 2015 roku przesyłka jako nie odebrana została zwrócona do organu rentowego w dniu 1 kwietnia 2015 roku i winna zostać uznana, za skutecznie doręczoną wnioskodawczyni w myśl przepisów procedury administracyjnej o doręczeniach. Domniemanie wynikające z brzmienia art. 44 kpa, nie zostało obalone w żadnym zakresie przez wnioskodawczynię w toku procesu. Sąd podkreślił, iż skutek doręczenia przesyłki w dniu 27 marca 2015 roku nastąpił przed dniem terminu badania przez lekarza orzecznika ZUS wyznaczonym na dzień 1 kwietnia 2015 roku. A zatem niestawiennictwo wnioskodawczyni na terminie badania wyznaczonym przez lekarza orzecznika ZUS w myśl art. 59 ust 6 ustawy zasiłkowej skutkuje, tym, iż zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy wnioskodawczyni utraciło ważność od dnia 2 kwietnia 2015 roku, co skutkuje, mimo niezdolności do pracy wnioskodawczyni w okresie od 2 kwietnia 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku, potwierdzonej opinią biegłego psychiatry, brakiem prawa do zasiłku chorobowego, wobec jednoznacznego brzmienia powołanych ostatnio przepisów. W tym stanie rzeczy oddaleniu podlegało odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 27 kwietnia 2015 roku znak (...) na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc.

W ocenie Sądu Rejonowego powyższe nie skutkuje jednak niezasadnością odwołania wnioskodawczyni od kolejnej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 27 kwietnia 2015 roku znak (...), która odmawiała wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9 kwietnia 2015 roku do 8 maja 2015 roku, jako konsekwencja, zdaniem organu rentowego, braku prawa wnioskodawczyni do zasiłku chorobowego w okresie od 2 kwietnia 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku. Organ rentowy powołał się na brzmienia art. 7 ustawy zasiłkowej i wywiódł, iż niezdolność do pracy wnioskodawczyni począwszy od dnia 9 kwietnia 2015 roku powstała po upływie 14 dni od ustania w dniu 20 grudnia 2014 roku, tytułu ubezpieczenia.

Zgodnie z art.7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r.o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U Nr 60 poz 636 z późn.zm) zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego lub nie

później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby.

Elementami konstrukcyjnymi powstania prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia chorobowego w świetle art. 7 ustawy zasiłkowej są : czas trwania niezdolności do pracy oraz czas powstania tej niezdolności do pracy. Zdarzeniem ubezpieczeniowym (chronioną sytuacją) jest niezdolność do pracy trwająca co najmniej 30 dni, przy tym nie musi być przez cały ten okres niezdolnością z tej samej przyczyny. Art. 7 ustala także długość okresu po ustaniu stosunku pracy, przed upływem, którego musi nastąpić zdarzenie ubezpieczeniowe, aby mogło powstać prawo do zasiłku chorobowego, stanowiąc okres, na który przedłużona zostaje z mocy tego przepisu ochrona ubezpieczeniowa na wypadek omawianego rodzaju skutku choroby.

Sąd poniósł, iż niewątpliwą okolicznością jest, iż wnioskodawczyni nieprzerwanie od dnia 22 grudnia 2014 roku do 19 kwietnia 2014 roku była niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych, co potwierdził w swej opinii biegły psychiatra, a niezdolność do pracy od dnia 9 kwietnia 2014 roku była kontynuacją niezdolności do pracy od dnia 22 grudnia 2014 roku. A zatem okoliczność, iż wnioskodawczyni nie przysługiwało prawo do zasiłku chorobowego za okres od 2 kwietnia 2014 roku nie ma wpływu na prawo wnioskodawczyni do zasiłku chorobowego za dalszy okres od dnia 9 kwietnia 2015 w myśl art. 7 ustawy zasiłkowej. Sąd podkreślił także, iż wnioskodawczyni w związku z zaświadczeniem lekarskim odzyskała zdolność do pracy od dnia 20 kwietnia 2015 roku i od dnia 21 kwietnia 2015 roku podjęła pracę, a zatem brak było podstaw do przyznania wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od 20 kwietnia 2015 roku do 8 maja 2015 roku. W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 27 kwietnia 2015 roku znak (...) i orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku, przyznając wnioskodawczyni prawo do zasiłku chorobowego za okres od 9 kwietnia 2015 roku do 19 kwietnia 2015 roku i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie od tej decyzji w pozostałym zakresie.

Apelację od powyższego orzeczenia w zakresie uwzględniającym odwołanie wniosł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie.
- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia

W uzasadnieniu swojego stanowiska podniósł, iż na gruncie rozpoznawanej sprawy spornym było potwierdzenie niezdolności do pracy wnioskodawczyni w okresie pomiędzy 2 a 8 kwietnia 2014 r. W jego ocenie opinia biegłego psychiatry w tym przedmiocie jest nierzetelna i nie może stanowić podstawy ustaleń w sprawie. W ocenie skarżącego niezdolności do pracy wnioskodawczyni w spornym okresie nie potwierdza ani dokumentacja medyczna ani analiza stosowanych przez nią leków.

Wnioskodawczyni w wywiadzie przeprowadzonym przez biegłą potwierdziła że przez cały okres leczenia stosowała te same leki, których używa również obecnie. Wobec tego brak potwierdzenia by jej funkcjonowanie w kwietniu 2015 roku było lepsze lub gorsze niż w latach poprzedzających spór lub po tej dacie. Nadto ciągle stosowanie leku (uzależniającego, który winien być stosowany jedynie czasowo) nie przynoszącego poprawy nie uzasadnia stwierdzenia, że występowała niezdolność do pracy. Dodatkowo nagłe odzyskanie zdolności do pracy w dziewięć dni po spornym okresie podczas gdy w świetle opinii biegłego, nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające poprawę, jest niczym niewytłumaczalne i w świetle zasad logicznego rozumowania nie może się ostać. Tymczasem Sąd Rejonowy pomimo istnienia wskazanych sprzeczności w opinii biegłego w sposób nieprawidłowy oddalił wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie w całości odwołania od decyzji z dnia 27 kwietnia 2015 r. znak (...) r. ewentualnie zaś o uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do o ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższe wnioskodawczyni wniosła o oddalenie apelacji organu rentowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 2 do 8 kwietnia 2015 rok i za dalszy okres niezdolności do pracy. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia zagadnienia, czy wnioskodawczyni była nieprzerwanie niezdolna do pracy od dnia 22 grudnia 2014 roku wobec tego na podstawie art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 t.j.) przysługuje jej prawo do zasiłku chorobowego, czy też w związku z przerwą w tej niezdolności w okresie od 2 do 8 kwietnia 2015 roku prawo to w całym spornym okresie objętym decyzjami ZUS jej nie przysługuje.

Celem wyjaśnienia spornej kwestii, Sąd I instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe. Dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w oparciu o które wysnuł trafne wnioski.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można podzielić argumentu organu rentowego, że zgodnie z art. 7 pkt. 1 powoływanej ustawy w rozpatrywanym przypadku istniała podstawa do odmowy wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za cały sporny okres, ponieważ wobec przeprowadzonej przez ZUS kontroli poprawności udzielonego jej zwolnienia lekarskiego, na które się nie stawiała, została pozbawiona prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 2 do 8 kwietnia 2015 roku. W związku z powyższym, skarżący wskazał, iż okres niezdolności do pracy wnioskodawczyni przypadła po przerwaniu jego ciągłości w dniu 2 kwietnia 2015 roku a zatem nie powstał w ciągu trwania ubezpieczenia chorobowego, ani w ciągu 14 dni od ustania tego tytułu co uzasadniało brak wypłaty wskazanego świadczenia.

Z art. 7 pkt. 1 ustawy zasiłkowej wynika, iż zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Odnosząc się do powyższego przede wszystkim należy zauważyć, iż trafne jest stwierdzenie Sądu Rejonowego, że czym innym jest stwierdzenie prawa do zasiłku chorobowego a czym innym niezdolność do pracy.

W rozpatrywanym przypadku tytuł ubezpieczenia chorobowego wnioskodawczyni ustał z dniem 20 grudnia 2014 roku. Wnioskodawczyni była nieprzerwanie niezdolna do pracy od dnia 22 grudnia 2014 roku co potwierdziły zaświadczenia lekarskie oraz opinia biegłej psychiatry wydana w niniejszym postępowaniu.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości wykraczające poza zakres wiedzy przeciętnej osoby posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która posiada wskazane wiadomości potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 Legalis). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00

Legalis). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena czy w okresie 2 do 8 kwietnia 2015 roku wnioskodawczyni była niezdolna do pracy, wymagała wiadomości specjalnych i musiała znaleźć oparcie w rzetelnie przeprowadzonym dowodzie z opinii biegłego. Samo pozbawienie jej prawa do zasiłku chorobowego za ten okres wobec niestawiennictwa ubezpieczonej na badaniu w postępowaniu kontrolnym przed ZUS okoliczności tej samo w sobie bowiem nie przesądza.

Biegła psychiatra stwierdziła iż wnioskodawczyni była niezdolna do pracy w okresie od 2 kwietnia 2015 roku do 8 kwietnia 2015 roku. Niezdolność do pracy od dnia 9 kwietnia 2015 roku była spowodowana zaburzeniami lękowymi stwierdzonymi od dnia 22 grudnia 2014 roku. W ocenie biegłej leczenie farmakologiczne przyniosło skutek, w związku z czym wnioskodawczyni po dłuższym okresie leczenia, w dniu 20 kwietnia 2015 roku odzyskała zdolność do pracy.

Opinii biegłego – jako miarodajnej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy - nie może podważyć ani fakt, że podczas leczenia wnioskodawczyni nie zmieniano stosowanych leków ani nie zaszła żadna szczególna okoliczność uzasadniająca poprawę stanu zdrowia w tym czasie. Skarżący pomija fakt – dostrzeżony przez biegłą jak i logicznie tłumaczony przez samą wnioskodawczynię w odpowiedzi na apelację, iż ciągłe przyjmowanie środków farmakologicznych miało miejsce wyłącznie w okresie pogorszenia stanu zdrowia od 22 grudnia 2014 roku do 19 kwietnia 2014 roku, w pozostałym zaś okresie miało charakter doraźny, ponadto, że nie musiała zajść żadna szczególna okoliczność powodująca odzyskanie zdolności do pracy. Wystarczającym dla takiego stanu rzeczy mógł być dłuższy okres leczenia.

Sąd Okręgowy zgadza się z oceną Sądu I instancji, iż fakt niepodzielenia przez pozwanego opinii biegłego nie jest wystarczającą przesłanką dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności. Złożone w sprawie opinie: główna i uzupełniająca były rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą, w oparciu o dokumentację lekarską ubezpieczonej, wywiad i szczegółowe badania przedmiotowe. Wynikające z nich wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy oraz zastrzeżenia strony pozwanej. W świetle powołanych okoliczności, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób przychylić się do twierdzeń apelacji wskazujących na nieprawidłowe oddalenie przez Sąd Rejonowy wniosku pełnomocnika organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego lekarza psychiatry. Wobec dostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych, żądanie to zmierzało bowiem wyłącznie do przewlekania toczącego się postępowania. Z tych też względów Sąd Rejonowy, zwolniony był z obowiązku mnożenia dowodów w tej materii.

Ponadto na gruncie rozpoznawanej sprawy strona pozwana, wobec bezpodstawnego w jej ocenie oddalenia wniosku dowodowego istotnego dla rozstrzygnięcia, nie złożyła zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc. Tymczasem stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Prekluzja przewidziana w art. 162 k.p.c. obejmuje bowiem swym zakresem wszystkie uchybienia procesowe, w tym i te które miały wpływ na wynik sprawy, w tym również w zakresie postępowania dowodowego, gdy naruszenie przepisów postępowania znalazło wyraz w wydanym w tej

materii postanowieniu. (wyrok s.apel. w Katowicach 27-05-2010 V ACa 597/09 LEX nr 686895). Jeżeli uchybienie "utrwalone" w postanowieniu nie zostanie zgłoszone w terminie określonym w art. 162 k.p.c., strona utraci możliwość powołania się na nie w drodze zarzutu apelacyjnego, a tym samym wyłączona zostanie także kontrola przewidziana w art. 380 k.p.c. (por. wyrok s.apel. w Gdańsku 18-03-2013 V ACa 85/13 LEX nr 1353714). W konsekwencji stwierdzić zatem należy, iż organowi rentowemu nie przysługuje prawo powoływania się na uchybienia związane z oddaleniem jej wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry w postępowaniu apelacyjnym.

Zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wniosków Sądu Rejonowego opartych na opinii biegłego. Zarzuty naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wydanie wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności w oparciu nieprzekonywującą opinię lekarza sądowego z zakresu psychiatrii, nie są uprawnione.

Reasumując w ocenie Sądu Okręgowego fakt utraty przez wnioskodawczynię prawa do wypłaty zasiłku chorobowego za okres od dnia 2 do dnia 8 kwietnia 2015 roku, w związku z brakiem stawiennictwa na badanie kontrolne ZUS, nie być utożsamiany z powstaniem od dnia 2 kwietnia 2015 roku kolejnej niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Przerwa w okresach, w których wnioskodawczyni była uprawniona do zasiłku chorobowego nie spowodowała bowiem faktycznej przerwy w niezdolności do pracy wnioskodawczyni wpływającej na nabycie prawa do zasiłku chorobowego - art. 7 ustawy, lecz wyłącznie przerwę w okresie jego wypłaty. Wobec powyższego organ rentowy nie miał podstaw do odmowy wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 9 do 19 kwietnia 2015 roku.

Wyrok Sądu I instancji odpowiada zatem prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, na mocy art. 385 KPC, Sąd Okręgowy oddalił, apelację skarżącego organu rentowego jako bezzasadną.